

Pohádkový příběh - listopad

(Lenka Pavelčíková)

Blíží se začátek zimy. Zahradník Větvíčka už posbíral všechno ovoce ze stromů a zeleninu na záhoncích, a schoval je do sklepa na zimu. Záhonky jsou zryté a listí ze stromů je shrabané na hromadu. Už nebývá tak často teplo a hezky. Místo sluníčka se na zahradě prohání vítr a dešťové kapičky. Ráno se zase mezi záhonky válí mlha.

V neděli po obědě se venku udělalo hezky. Sluníčko vesele svítilo a hřálo. Zahradník Větvíčka usnul na lavičce u jabloně a Ďapka se začal nudit. Rozhodl se tedy, že se vypraví do zahrady, a bude si hrát s kamarády.

Nejprve se vypravil za veverkou Zrzkou. Musel ji chvíli hledat, ale nakonec ji našel vzadu u velkého ořechu. Veverka Zrzka sbírala oříšky a nosila je do keřů a do své dutiny ve stromě. Ďapka ji chvíli pozoroval, a pak na ni zavolal: „Ahoj Zrzečko. Pojď si se mnou hrát. Můžeme si zahrát třeba na honěnou. To ty hraješ ráda.“ „Jé. Ahoj Ďapko. Promiň, ale dnes si s tebou nemůžu hrát. Mám hodně práce,“ odpověděla veverka Zrzka, a utíkala s dalšími oříšky do keřů, kde se Ďapkovi ztratila. Ďapka chvíli čekal, ale když se dlouho nevracela, šel hledat myšku. Našel ji mezi záhonky, kde bylo v létě obilí. Myška tu hledala obilky a jiná semínka. Dávala si je do pusy, a když už ji měla plnou, utíkala do svého pelíšku. Pak se zase vrátila a hledala dál. „Ahoj myško. Pojď si se mnou hrát,“ pozdravil myšku Ďapka. Myška vyndala z pusy semínka, podívala se na Ďapku a odpověděla: „Ahoj Ďapko. Promiň mi to, ale dneska si s tebou nemohu hrát. Mám moc práce.“ Pak si zase dala semínka do pusy a odběhla pryč.

„Co se to dneska děje? Proč mají všichni hodně práce a nikdo si nechce se mnou hrát. Vždyť je tak krásně. Pracovat můžou, až bude pršet,“ zlobil se Ďapka. „Ty to nevíš?“ ozvalo se z větve nad Ďapkovou hlavou. Ďapka se podíval nahoru a uviděl na větvi sedět černého kosa. „Blíží se zima, tak si dělají zásoby jídla, aby v zimě neumřeli hlad,“ vysvětloval dál kos. „Jim nikdo v zimě nedává najíst?“ zeptal se Ďapka. „To víš, že ne. Myška s veverkou si všechno musí najít sami. Ale nám kosům lidé občas něco dávají na přilepšenou,“ řekl hrdě kos a při tom si načepýřil peří, aby vypadal důležitě. „Jestli chceš, můžeme si hrát spolu,“ pokračoval, „taky si rád hraju na honěnou. A vím určitě, že mě tak snadno nechytíš.“ „Tak jo,“ zaštěkal radostně Ďapka.

A už se za domem v zahradě se ozývá velké radostné štěkání, kňučení a přívětivé vrčení promíchané s ptačím štěbetáním a křikem. To si Ďapka s kosem hrají a soutěží na travnatém plácku, kdo je rychlejší. Kos vždy někde přistane a Ďapka se ho snaží chytit. Jenomže Ďapka je malé nemotorné štěňátko a kos je už zkušený, a tak vždy s veselým křikem včas uletí. Mají ze hry oba radost, užívají si pěkný den. Najednou při jednom ze svých skoků Ďapka vběhl do hromady listí a větví vzadu pod stromem, až se celá hromada zatřásla.

„Dej pozor na tu hromadu!“ zakřičel ještě za letu na Ěapku kos, „tobě by se taky nelíbilo, kdyby tě někdo budil ze spaní,“ dodal kos, a už přistával kousek dál na nízké větvičce rybízu. Ěapka zůstal zaraženě stát u hromady a přemýšlel. „Copak může hromada listů spát?“ zavrčel za chvíli směrem ke kosovi. „Hromada ne, ale ježek Kulička v ní má svůj pelíšek a spí,“ odpověděl kos. „Proč vyspává, když je tak pěkný den. Mohl by si s námi hrát,“ zahafal Ěapka, a už vesele utíkal ke hromadě. „Počkej, počkej, nebud' ho. On takto spí celou zimu, a kdybys ho jen tak pro nic za nic budil, jara by se nedožil. A to by se na tebe zahradník Větvička velice zlobil,“ zvolal kos a už lítal Ěapkovi kolem hlavy, aby ho zastavil. Ěapka se zarazil. Zůstal sedět na zemi u hromady a díval se upřeně na nenápadnou díru v hromadě. Té si prve ani nevšiml.

„Kulička je u nás na zahradě už dlouho,“ začal vyprávět kos. „Kdysi ho zahradník Větvička donesl od silnice, kde ho našel zraněného. Asi ho srazilo auto. Zahradník se o něho staral, ošetřoval a krmil masem a žízalami. Když se uzdravil, udělal mu z bedýnky takovou budku a schoval ji tu do hromady větví a listů. Od té doby je Kulička u nás na zahradě. Po nocích běhá mezi záhonky a shání, co by kde snědl.“ „A proč v zimě spí?“ zeptal se zaujatě Ěapka. „Proč? Všichni ježci v zimě spí. Nemají v zimě co jíst, a tak spí schovaní v teple, a čekají na jaro“, odpověděl kos.

„Hm. To je zajímavé. To my máme co jíst, a tak si klidně můžeme hrát celou zimu,“ zamyslel se Ěapka. „Tebe nakrmí zahradník Větvička, ale já si budu muset shánět jídlo většinou sám,“ povzdech si kos, „zatím je různých semínek a spadanych jablek dost. I nějaký ten hmyz se ještě najde. Ale až začne mrznout, bude to horší. Ještě že nám pak lidé sypou do krmítek něco k snědku.“

Chvilku bylo ticho, jak Ěapka přemýšlel nad ježkem. Ale pak se ozval zase kos: „Mám kamarády ptáky, kteří letí raději několik dní daleko na jih, kde je teplo a jídla dost a dost.“ „Cože?“ vyštěkl překvapeně Ěapka. „No třeba vlaštovky, rehci nebo čápi. To sis nevšiml, že už se dlouho nikdo z nich neobjevil?“ ptal se kos. „To je pravda. A ani plcha z lískového keře a ještěrky ze skalky už jsem dlouho neviděl,“ přisvědčil Ěapka a přemýšlel, „ti asi taky šli do teplých krajín.“ „No to by se teda prošli,“ zasmál se kos a pokračoval, „jsou schovaní někde v teple a spí. Stejně jako užovka a žabky od jezírka. Na jih odlétají jen ptáci.“ „A co sluněčka sedmitečná, zlatoočka, čmeláci, motýli, pavouci, včelky samotářky, brouci a všichni tihle drobečkové?“ vyptával se Ěapka. „Ti se taky schovali. Našli si místečko, kde na ně nefouká a jsou aspoň trochu schovaní před zimou. Zalezli do země, do různých škvír ve zdi, do koutů, prasklin ve dřevě, pod kameny nebo i do stébel trav. Můžu ti někdy jejich skrýše ukázat,“ trpělivě vysvětloval kos. „Ale teď už pojď, budeme si ještě hrát. Začíná mi být zima,“ zavolal kos na Ěapku a frrr. Přeletěl Ěapkovi přímo nad hlavou. Ěapka se otočil od ježčí hromady a vesele utíkal za kosem.

Soutěž „Tajuplná zahrada“ může být realizována díky podpoře projektu "Zahrada plná dobrodružství" Zlínským krajem.